

sætte det istand til at komme ud over den vanskelige Overgangstilstand; thi kun derved vil det kunne vinde den fornødne Tid til ved egne Anstrengelser at fortjene den Selvstændighed, som Ungen kan vinde og endnu mindre kan hænde, som ikke kan bestaae ved sig selv. Svormeget dertil behøves, og i hvor lang Tid det vil være nødvendigt, derom kunne Meningerne være deelte; men det har altid været anerkjendt, at Danmark bør bringe et Pengeoffer for at hjælpe Island. At erholde en Gjæmsel til at kunne fornye de Tilbud, som Regjeringen hidtil har gjort eller ladet gjøre paa egen Haand — fjøndt naturligtvis under Forbehold af Rigsdagens Samtykke — er den nærmeste Anledning til det nærværende Lovudkast. Men hvor lidet dette Spørgsmaal er bragt paa det Nene, derom bærer dets Historie Vidnesbyrd. Det vilde være ønskelst her at dvæle ved de mange modstridende Meninger, Paastænde, Fictioner og Beregninger, som fra forskjellige Sider ere fremkomne under de langvarige Forhandlinger; men selv om man kun holder sig til Regjeringens egne Forslag, saa vil man finde, at, medens det 1865 Althinget til Betænkning forelagte Lovforslag talte om 42,000 Rd. aarlig i 12 Aar, var Regjeringen i 1867 kommen til et fast aarligt Tilskud af 37,500 Rd., med et Tilskud af 12,500 Rd., som først efter 27 Aar selvstændig skulde bortfalde, og stiller nu den Fordring til Rigsdagen, at den een gang for alle skulde give sit Samtykke til at paalægge den danske Statskasse en Afgift til Island af 50,000 Rd. aarlig for alle kommende Tider foruden et Tillæg af 10,000 Rd., som efter Udløbet af 12 Aar efterhaanden skulde nedsættes, og først bortfalde om 32 Aar. For disse Omslag i sine Ansuelser har Regjeringen ikke givet nogen anden Motivering, end en Henviisning til det ubearbejdede Materiale, som findes i de tidligere Forhandlinger. Selv om Rigsdagen derfor vilde støtte sig til Regjeringens Skjøn, saa viser Sammenstillingen af disse Kjendsgjæringer, at dette Skjøn ikke hviler paa en meget fast Grund. At ogsaa Folkethinget ved Besvarelsen af dette Spørgsmaal har været henviist til et blot Skjøn, sees deraf, at, medens det ved anden

Behandling sluttede sig til Regjeringens Begjæring om et stedsevarende Tilskud af 50,000 Rd., forandredes dette ved tredje Behandling til et fast Tilskud af 12,500 Rd., om det end først var i Løbet af 60 Aar, at det større Tilskud skulde nedbringes dertil. Naade Regjeringens og Folkethingets Forslag samstemme derhos dert, at Raadigheden over det deels for evig, deels for et Tidrum af over et halvt Aarhundrede fastsatte Tilskud selvstændig og ubetinget skulde overlades til Island.

Under disse Omstændigheder vilde det ligge nær — hvis man ikke vilde afvise Sagen, fordi den ikke er saaledes forberedt, at Rigsdagen kan have en paa paalidelige Data bygget, selvstændig Mening om, hvad her vilde være det Rette, — i alt Fald at vende tilbage til Standpunktet af 1865, som i 1857 ogsaa var Althingets Forudsætning, hvorefter der nu kun skulde tages Bestemmelse om et Tilskud for et begrændset, ikke for langt Aaremaal, efter hvis Udløb man da bedre vilde kunne overstue Sagen, og navnlig vide, med hvor stor Alvor Island i Mellemtiden havde arbejdet paa at kunne frigjøre sig for den ubehagelige Nødvendighed at modtage Tilskud. Det bør nemlig ikke glemmes, at Spørgsmaalet om det Tilskud, Island nødvendigvis behøver, ikke blot berøber paa, hvor Meget der udfordres til Bestridelsen af dets Fornødenheder, men tillige derpaa, hvor Meget deraf det ved egne Kræfter kan tilveiebringe; thi det er kun det paa denne Maade fremkomne Understød, der skulde dækkes ved et Tilskud fra Statskassen. Denne Side af Sagen har heller ikke været overseet, men den er ikke bragt til nogetsomhelst Afgjørelse. Allerede i 1848 udarbejdedes der et Forslag om paa Island at indføre en Toldafgift, og efter lang Hvile er dette Spørgsmaal i 1865 paany blevet reist af Finantsministeriet, som gjorde opmærksom paa, at en moderat Indførselsafgift paa ikkun fire Forbrugsgegenstande (4 β . af hver Pot Brændevin og henholdsvis 2, 1½ og 2 β . af hvert Pund Kaffe, Sukker og Tobak) efter den virkelige Indførsel i 1863 vilde give et Bruttoudbytte af 41,238 Rd. 37 β . Justitsministeriet foretrak at tilveiebringe forøget Indtægt (efter Beregningerne paa over 25,000 Rd.) ved at forhøje Skibs-